

A Győrszentiváni
Keresztelő Szent János Plébánia

HÍRADÓJA

Megjelenik alkalmanként.

XXII. ÉVF. 2. SZÁM
2017. DECEMBER

Kedves Testvéreim!

Kegyelem és békesség nektek Istentől, Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól! Testvéri szeretettel köszöntelek Benneteket az új egyházi esztendő küszöbén, ahogy Pál apostol is tette ezt a korintusi híveknek írt levelében. (2 Kor 1) Mivel „Krisztus ugyanaz” tegnap és ma és mindörökké, Ő a kezdete és az útja ennek az előttünk álló új egyházi évnek is.

„Megtenni az első lépést – írta Ferenc pápánk a kolumbiai püspököknek – megtenni az első lépést. Erre a lépésre éberem oda kell figyelniük. Tudjátok, hogy Isten az első lépés ura. Mindig megelőz bennünket. Az egész Szentírás úgy mutatja be Istent, mint aki szeretetből kiüresíti magát.

Ez történt akkor, amikor még csak sötétség és káosz volt, és ő önmagából kilépve mindent létbe hívott (vö. Ter 1,2-4).

Ez történt, amikor az Édenkertben sétált és meglátta teremtménye meztelenségét (vö. Ter 3,8-9).

Ez történt, amikor zarándokként megállt Ábrahám sátránál, majd a nem remélt termékenység ígétét hagyta ott távoztában (vö. Ter 18,1-10). Ez történt, amikor kinyilatkoztatta magát Mózesnek, amikor lenyűgözte őt, aki pedig csak apósa juhainak őrzésével törődött (vö. Kiv 3,1-2).

Ez történt, amikor nem fordította el tekintetét szerelmes városáról, Jeruzsálemről, még akkor sem, amikor az a hűtlenséget követett el. (vö. Ez 16,15).

Ez történt, amikor kivonult dicsőségben a szolgaságba száműzött néphez (vö. Ez 10,18-19).

Az idők teljességében pedig kinyilatkoztatta nekünk az első lépést, s ennek – az ő első lépésének – nevét. Jézusnak hívják, ő a visszafordíthatatlan első lépés. A mindent megelőző szeretet szabadságából származik. Mert a Fiú maga ennek a szeretetnek élő kifejeződése. Akik felismerik és befogadják őt, örökségül kapják a szabadságot, szabadságot arra, hogy benne meg tudják tenni a maguk első lépését. Nem félnek attól, hogy elveszítik önmagukat, amikor kilépnek önmagunkból, mert megkapták Istentől az első lépés szeretetének biztosítékát, s ez ott van náluk amolyan irányítúként, amely nem hagyja, hogy eltévedjenek.”

Ferenc pápa nyomán mi mást kérhetnék magam is a Területi Apátságunkhoz tartozó egyházközségek kedves Híveitől, mint azt: fogadjátok hittel és befogadó szeretettel, fogadjátok tudatosan is az új egyházi év első napjától a közénk érkező, a felénk újra és újra első lépését megtévő Isten Fiát. Egy méltó válasz van: mi is lépünk feléje. Fogadjuk be Őt Isten életet újjáteremtő Igéjeként. Tiszta szívvel lépünk hozzá: „Ha megbánod a bűnödöt, akkor szeretni is tudsz. Ha pedig szeretsz, akkor már az Istené vagy.” (– *mondja Dosztojevszkij Zoszima sztarece.*) Szítsuk fel lelkünkben a keresztségben és a bér-málásban kapott ajándékokat, Isten szívünkben való jelenlétét. Együk Jézus Krisztus Kenyerét, azaz Testét és igyuk Krisztus Borát, azaz Véré, hogy erőnk legyen életünk zarándokútján. Belőle táplálkozunk, hogy megtanuljuk áldozatos szeretettel hozzátartozóinkat, családunkat, az embereket szeretni.

Mi tegyük meg embertársaink felé az első lépést: „Semmi sem indít annyira a szeretetre, mint a megelőlegezett szeretet.” mondta Szent Ágoston egyházatya (*De catechizandis rudibus*, I, 4.7, 26. PL 40)

Kedves Testvéreim, ezzel az önzetlen, megelőlegező szeretettel lépjetek családokat tagjaihoz, egymáshoz az egyházközségben, munkahelyeteken. Őrizzétek a hitet és Jézus Krisztus fönséges ismeretét, ismerjétek meg a keresztény tanítást és így építsétek fel családokat egyházát, az egyházközséget, azt a környezetet, amelyben éltek.

A békesség Istene töltse el szíveteket Advent várakozó figyelmével és csendjével, hogy karácsonykor megszülethessék bennetek

Jézus, Aki Isten első lépése felénk és aki a benne hívőknek vigasztalás, békesség és öröm.

Ezzel a fohással kívánok Nektek és Családotoknak áldott, szent Karácsonyt, majd új esztendőt.

Ezekkel a gondolatokkal búcsúzom Tőletek, mint 26 éve főpásztorotok, és aki a továbbiakban is testvéretek kíván maradni.

+ Asztrik
főapát

Pannonhalma, 2017. Advent I. vasárnapján

Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, Budapest 2020

Nyár eleje óta tudjuk, hogy Magyarországon lesz ez az esemény. Egyházközösségünk is készül imával és heti szentségimádással, hogy ne csak elérkezzen ez az ünnep, hanem részesei lehessünk és általa gyarapodhassunk lelkiekben.

Mit tudtam eddig a NEK-ről? A nagyszüleim könyvszekrényében volt egy bordó kötésű album, ami az 1938-as budapesti Eucharisztikus Kongresszusról szólt. Elsősorban sok-sok fénykép volt benne az eseményekről. Sokszor lapoztuk át gyerekkoromban. Ez jutott eszembe, és sajnós nem több, mikor meghallottam a hírt, hogy nálunk lesz 2020-ban ez a rendezvény.

Utánanéztem történetének, ami az 1870-es években indult. Létrejötténél ott volt egy világi hívő, Émilie-Marie Tamasier, egy asszony. A Franciaországból induló kezdeményezés célja az Oltári-szentség tiszteletének nagy létszámú eseménnyel történő ünneplése. Hangsúlyozni az Isten eucharisztikus jelenlétét, és erősíteni a katolikus hívőket. Lille városában, 1881-ben volt az első kongresszus. Francia és belga hívőkön kívül még nyolc országból érkezett küldöttség. Előadások, beszámolók, istentiszteleti események és záró körmenet, így állította össze a szervezőbizottság a programot és rendezte először évente, majd napjainkra négyévenkénti eseménnyé az egy-

ház. A kongresszusok hatása, hogy segítette a „tevékeny egyház”, és a gyakori szentáldozás gyakorlatának kialakulását.

1910-ben volt először Európán kívül, a kanadai Montreal a helyszín. Az első világháború után nem a kifelé megmutatkozás, hanem a keresztény misztériumba vetett hitről tett tanúságtétel válik hangsúlyossá.

A második világháború után a rendezvények középpontjába a szentmise kerül, az Eucharisztia tisztelete a szentmiseáldozaton keresztül nyer értelmet.

A legutóbbi kongresszus, 2016. Cebu - Fülöp-szigetek, felvetése az Eucharisztia és az Egyház küldetésének kapcsolata volt.

Ha a történetét nézzük, láthatjuk, hogy bár megvalósulása és fennmaradása a mindenkori pápa és egyházi vezetők segítségével történt, de a hívők igénye és támogatása tartotta meg ezt a katolikus Kongresszust – együttlétet.

Mit jelent a NEK az egyházközségünknek, s benne minden hívőnek? A készüléket, amíg az eseményhez elérkezünk. Az imát, amiben erőt és leleményességet kérünk az Örömhír továbbadására. A Szentségimádást, ami csendes alkalom a kérdések és az érkező válaszok meghallására. A szentmisén figyelő ottlétet, és szentáldozást. A „tevékeny egyházban” tapintatos segítséget és elfogadó szeretetet. Közösségben megélt ünnepeket. Mindazt, ami hívő keresztény embernek az élete. Lehetőség ez a magunk hitének erősítésére és embertársainkért imádkozva a megtérésre.

Szabóné Gerti

Ima a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusért:

**Mennyei Atyánk,
minden élet forrása!
Küldd el Szentlelkedet,
hogy az önmagát értünk feláldozó
és az Oltáriszentségben velünk levő Krisztust
felismerjük és egyre jobban szeressük!
Ő Urunk és Mesterünk,
barátunk és táplálékunk,**

**orvosunk és békességünk.
Adj bátorságot,
hogy az ő erejét és örömét
elvigyük minden emberhez!
Add, hogy a készüllet ideje
és az Eucharisztikus Kongresszus ünneplése
egész hívő közösségünk,
fővárosunk, népünk,
Európa és a világ
lelki megújulására szolgáljon!
Ámen.**

Huszonhét év

„*Fortitudo mea Deus* – azaz: „Erősségem az Isten”. Ez volt Asztrik főapát jelmondata, amikor 1989. február 11-én püspökké szentelték. Visszatekintve az elmúlt háromszor kilenc évre - 1991. január 5-én választották pannonthalmi főapáttá - hivatását valóban az Isten jelenlétében való végtelen szeretet gyakorlása kísérte.

Asztrik főapát úgy döntött, átadja helyét a fiatalságnak. „Egy kicsit elfáradtam. 70 éves vagyok, és a bencés hagyomány bölcsesége is azt diktálta szívemnek, hogy az idősebb adja át helyét.”

Az ősz folyamán főapát úr személyesen is elköszönt a Pannonthalmi Egyházmegyébe tartozó plébániai közösségektől, így szeptember 23-án hozzánk is ellátogatott. Egész délutánt és estét betöltő élménnyel ajándékozott meg bennünket.

A találkozás egy olyan karizmatikus személlyel, mint Ő, az Isten szeretetével való átölelés örömét adta számunkra. Három órakor várták a Plébánia tagjai. Először a kisgyermekes családokat, majd a csatlakozó híveket fogadta kedves szavaival, ahol életének közeli és távoli élményeiből osztott meg velünk történeteket. A plébánia udvarán kötetlen beszélgetésre volt lehetőség agapé keretében, amit a nagyteremben tartandó előadása követett. Szép számban hallgattuk, hogyan élhette át életének nagyobb eseményeit.

Kérdéseinket is szeretettel fogadta. Válaszaiból tudást és erőt meríthettünk. Főapát úr Imrétől ajándékba egy verset kapott.

Asztrik főapáttal töltött együttlét csúcspontját a gitáros szentmisében, a Krisztussal történő találkozásban élhettük át, Albert atya átadta közösségünk ajándékát, majd ároni áldással búcsúztunk Asztrik főapától.

Egyházközségünk képviselőtestületével való találkozás zárta ezt az igazán felemelő napot. Főapát úr felhívta képviselőink figyelmét a történelemben lévő, egyházunkat érintő veszélyekre. Útmutatást adott a közösség további, testvéri szeretetben történő vezetésére, és hitünk folyamatos megújítására.

Megnyugtatót bennünket, hogy püspöki teendőitől nem búcsúzik el, így szolgálatával továbbra is jelen lesz egyházmegyénkben.

Asztrik főapát úr további életére, tevékenységére Isten segítő kegyelmét, szerető áldását kérjük.

Csikósné Heizer-Venesz Éva

„Istenem, én Istenem... Rád szomjazik a lelkem!”

Halk suhanás, majd csend. A víz mely lemosta a szennyet a lelkekről, lassan csordogál életet lehelvén a kiszáradt fölbe. Hol kies pusztaság volt, most szebbnél szebb rózsák tündökölnek. Igen! Ő jár itt, Ő munkálkodik benne!

Hasonlóképpen szólított és hívott meg az Úr, imádságban az Ő szolgálatára. Eleinte nem igazán tudtam mit kezdeni a hívással. Egyik pillanatban örömet és boldogságot jelentett, míg máskor kétségbeesést és keserőséget. Kérdések sora állt előttem, majd a keresés ideje következett. Több szerzetesrend reguláját, szabályzatát tanulmányoztam imádságos lelkületben. Minden lelkiségben találtam olyan apró dolgokat, amelyek megérintették a lelkem. Sok apró részlet, ám külön-külön, nem egy képben. Egyikben sem érezte igazán otthon magát a lelkem. Utolsóként került kezembe Szent Benedek regulája. Első olvasatra megérintett.

„Hozzád intézem most tehát szavaimat, aki lemondasz saját akaratodról, és az engedelmességnek hatalmas és hírneves fegyverzetét veszed magadra, hogy Krisztus Urunknak, az igaz Királynak harcosa légy.” (Szent Benedek Regulája – Prológus 0.3)

Újra és újra olvastam, és egyre inkább éreztem, rátaláltam az Útmutatásra, amely szerint az Úr hívásának megfelelően az Ő szolgálatában és testvéreim javára tudnám élni a mindennapi életem. A felvetődő „de milyen módon” kérdésre Albert atya segített választ adni. Általa ismertem meg Lillik Mária Zsófia bencés obláta testvért, majd az ő segítségével felvettem a kapcsolatot a Pannonhalmi Bencés Oblátusok rektorával, dr. Borián Elréd atyával.

2016 októberétől érdeklődőként ismerkedtem a közösséggel. Érdeklődőként azonban a szigorú szabályok tekintetében, nem vehettem részt teljességgel a közösség „életében”. Egyedül az esti zsolozsma idején imádkoztam együtt a testvérekkel. Az ezt követő időt, amelyet a testvérek közösségben töltöttek, én egyedül imádságban éltem meg. Ez az idő számomra nem a magány óráit jelentette, hanem tartalmas együttlétet az Úrral.

Ez év novemberében lelkigyakorlaton vettünk részt Tarján-

pusztán. A lelkigyakorlat utolsó napjának reggelén, a Laudesben, a Bencés Oblátusközösség rektora az ő döntése és a közösség jóváhagyása által, elfogadta kérésemet és a közösség jelöltjévé fogadott. Ráléphettem az útra, amely még nagyon hosszú az oblációig, amelyen az evangélium vezetésével, a Regula szabályainak betartásával, engedelmes, alázatos és szeretetteljes, istenkereső életet élve járhatok, járni akarok.

Hálát adok Istennek, hogy megmutatta számomra az utat, hogy családban élve is szolgálhatom Őt és Testvéreimet.

„...És én megyek, amerre hívtál,...
...Ha többé nem lesz soha fény:
Uram, te hívtál, én megyek!
Megyek, mert mennem kell, örökre.
Mert visz a vágy, a tűz, a lélek.
Mert örök dalok égne bennem,
Mert kívüled nincs hova lennem,
Mert nálad van, te vagy az Élet!
-Láttam Keleten csillagod! „
(Sík Sándor: Láttam csillagát napkeleten – részlet)

Imádságos, testvéri szeretettel: Zvezdovics Ildikó

Kik az oblátusok?

Akik Szent Benedek lelki útmutatása alapján akarják formálni életüket. Az oblátusok/obláták egy monostorhoz tartoznak, annak lelki javaiban részesednek, de családban és a plébánia közösségében élnek. Ígéretet tesznek az evangélium vezetésével életük jobbítására. Naponként zsolozsmáznak otthon vagy közösségben, havonként közösen elmélkednek dékániákban, és lelkigyakorlaton vesznek részt. Szent Benedek egyetlen kérdést tesz fel: „valóban Istent keresi-e?”

Érdeemes ezt a kérdést szinte minden nap átgondolnunk. Lelkiségünk lényegét az oblátusok ígéretének szövege jól mutatja: „Ígérem, hogy Szent Benedek atyánk Regulájának szellemében az evangélium vezetésével járom az üdvösség útját, és Krisztusnak semmit elébe nem teszek.” Ehhez kérjük a kegyelmet a zoltárverset imádkozva: „Fogadj el engem, Istenem, szent ígéd szerint, hogy neked éljek, és ne szégyeníts meg engem, mert tebenned bízom, Uram.”

Az obláció életünk visszavonhatatlan felajánlása Istennek egy bencés monostor közösségében. A világban most már nem magunknak élünk, hanem Annak, aki értünk meghalt és feltámadt. A bencés oblátus lelki életét Jézus Krisztus Evangéliuma és a monasztikus szerzetesi hagyományok határozzák meg. A belső imádság és a lelki olvasmányok, különösen a Szentírás és a Regula gyakori olvasása lényeges az oblátus számára. Az engedelmesség szellemében az oblátus állapotbeli kötelességeit, családban, munkában, Egyházban, közösségben és a felebarátnak tett szolgálatban, Isten-szolgálatként ismeri fel.

Igyekszik vonzó jellé válni a világban, elérhető és nyitott lenni, ha valakinek szüksége van segítségére. Naponta keresi, hogyan teheti tisztábbá életét. Arra törekszik, hogy a mindennapit jól tegye, és nem arra, hogy a rendkívülit keresse.

Szent Márton Főmonostora várja a bencés lelkiség iránt érdeklődőket.

Szerkesztette: Lillik Mária

Szent Márton ünnepe 2017.11.11.

Szent Márton napján kirándulni mentünk Pannonhalmára, illetve részt vettünk a bazilikában az ünnepi szentmisén.

Reggel kilenckor indultunk el, és 20 perc alatt ki is értünk az apátsághoz. Albert atya körbe vezetett minket, és sok olyan helyet mutatott meg, amit egyébként látogatóként nem nézhettünk volna meg. Böven ellátott minket információval Pannonhalmáról, Szent Mártonról, és a bencés rendről. A hely szelleme rendkívüli módon magával ragadta kis csapatunkat.

Ezt követően részt vettünk a szentmisén, amit dr. Udvardy György, Pécs megyéspüspöke celebrált. Mind az énekek, mind pedig a szentbeszéd segítségével megjelent előttünk Tours-i Szent Márton áldozatos élete.

A mise befejeztével elmentünk a levéltárba, ahol megmutatták nekünk a pannonhalmi és a tihanyi apátság eredeti alapítólevelét. Sőt, azt is megtudtuk, hogy előbbi keletkezésének ideje kérdéses.

Az utóbbi okiratban ma is használatos, értelmes magyar szavakat fedeztünk fel. Még megtekintettük részletesebben a kerkengőt, majd visszamentünk a bazilikába. Albert atya olyan dolgokat mesélt nekünk, amiket nem vettünk volna észre, vagy éppen nem tudtunk. Kifejezetten érdekes felépítésű és szisztémájú ez a bazilika. Utunk végén még gyönyörködtünk a kilátásban. Megálltunk az apát-sági cukrászdánál és letről is megcsodáltuk a várat.

Azt gondolom, hogy egy nagyon szép napot töltöttünk el együtt.

Karcagi Ágnes

Karitás

Szent Erzsébet ünnepén Kismegyeren főapát úr pár szóval említette, hogy 26 éve jött létre a Pannonhalmi Karitás szervezet. A püspöki konferencia szorgalmazására újult meg a korábban már működött szeretetszolgálat. Mint a többi egyházi intézményt, ennek működését is ellehetetlenítették, ezért kellett a megújítása.

A Karitás nem ismeretlen győrszentivániaiak számára, mert az alapító Ciprián atya után 20 éven keresztül Szolnoki Gyula volt az igazgatója. A karitásos kisbuszt sokan ismerhették az egyházmegyében, mert betegeket szállított a kórházba, mozgáskorlátozottakat sporttáborokba. Az első 5-6 évben nagyon fontos volt a ruhagyűjtés is, majd a későbbiekben a tartós élelmiszerek kerültek előtérbe.

Később főapát úr Pál atyát bízta meg a Karitás vezetésével. Az ő készítésére újultak meg, vagy jöttek létre csoportok a településeken. Nálunk pillanatnyilag tizennyolc tagja van a csoportnak. A Szent Erzsébet napokhoz kapcsolódóan felelevenedtek az élelmiszergyűjtések. A karácsonyi jótékonyági koncert és a mi közösségünk adományaival együtt sok rászorulónak lehet segíteni.

Profilváltás is történt. Az eddigiek mellett Pál atyának sikerült a Karitás Központból az öngondoskodó családoknak vetőmagot, az intézményeknek almát beszerezni. A krumpliból pedig az étkezésre is jutott. Voltak, akiknek kis kályhát is tudott hozni.

Idén pedig a Balaton melletti Erzsébet-táborba is mehettek fiatalok az egyházmegyéből. Erről írt néhány sort egyikük:

Nyári Erzsébet tábor Zánkán

A szüleim kocsival vittek a találkozóhelyre, ahonnét busszal indultunk el. A győriekkel mentem, és felszálltak hozzánk még páran, én leginkább velük voltam.

Mikor megérkeztünk kaptunk tornazsákot, kis törölközőt, kulacsot, pólót és karszalagot. Mindenkinek megvolt a saját táborhelye,

szállása. Rengeteg program. Vizi-vidámpark is várt minket, sajnos azon nem tudtam részt venni, mert sárkányhajóztunk. Fociverseny is volt, sajnos veszítettünk. Az esti programok is sokszínűek, érdekesek voltak. Az 1 perc és nyersz játékon 6 ember szerepelhetett - nem voltam köztük - első helyezést értek el. A büfé nagyon drága volt! Az egyik haveromnak ellopták a pénzét, vettem neki kólát és palacsintát. Az elején odaadta a kockáját, aztán már el sem kellett kérnem, egész végig nálam volt.

Mivel nagy létszámú volt a tábor, mindig adott időben reggeliztünk, ebédeltünk és vacsoráztunk. A reggelinél megkaptuk a tízórait, az ebédnél az uzsonnát. Összességében jó volt az ellátás, nem kellett büfere költeni. Esténként még disco is volt. Ekkor zajlott a vízies VB, így láttuk Hosszú Katinka győzelmét is. Lehetett csocsózni, és valamilyen játékot kölcsönözni. Egyszer elhagytuk a labdát, de sikerült megtalálnunk. A Szafarin nagyon sokat voltunk, mert a zászlójáték nagyon tetszett. Először egymás ellen, majd jöttek mások és ellenük is játszottunk és nyertünk.

Pénteken reggeli után indultunk haza. A buszon a haverom mellett ültem. Nagyon fájdalmas volt a búcsú, remélem lesz még alkalom a találkozásra.

Oláh Dzsenifer

Kedves olvasóink eddigi támogatását, egyházközségünknek szánt adományait köszönettel vettük, és ezután is kérjük az alábbi számlaszámon:

**Alapítvány a győrszentiváni Keresztelő Szent János
plébániatemplom restaurálására**

Bankszámlaszám: 10918001-00000011-55270003

Szent Erzsébet nap

"Szent Erzsébet!
Te Krisztus szemével néztél,
Krisztus kezével adtál,
Krisztus szívével szerettél..."

A Pannonhalmi Területi Apátság híveinek Szent Erzsébet napi ünnepén, november 18-án szombaton, a Győr-Kismegyeri Isteni Írgalmasság Templomában vettünk részt. Az ünnepi szentmise 17 órakor vette kezdetét, dr. Várszegi Asztrik pannonhalmi főapát úr celebrálta. Homíliájában ráirányította a jelenlévők figyelmét arra, hogy vegyük észre a szegényeket a szűkebb környezetünkben, és tőlünk telhető módon segítsünk, merjünk segíteni rajtuk.

Egy rövid történetet is hallhattunk Szent Erzsébetről: Egyszer például templomban volt, s fejtét az akkori fejedelmi hölgyek szokása szerint kis aranykorona ékesítette. Egyszerre csak a feszületre pillantott, a töviskoszorú láttára térdre borult, levette fejről a koronát, s könnyzáró közt kért bocsánatot az Üdvözítőtől, hogy aranykoronával mert megjelenni ott, hol isteni Megváltója töviskoronát visel.

Szent Erzsébet a legnagyobb alázattal viseltetett Isten és az emberek iránt is. Hasonló alázattal kellene viseltetnünk mindannyiunknak a szegénységben élő embertársainkkal szemben.

Főapát úr a szentmise végén külön megáldotta a jubileumi évfordulójukat ünneplő házaspárokat. Győrszentivánról Tóth György és felesége Tóthné Kaszás Márta, 25. házassági évfordulójuk alkalmából fogadták főapát úr áldását. Szívből gratulálunk, Isten áldása kísérje továbbra is életüket!

Végül főapát úr a keresztségben az Erzsébet nevet viselőket köszöntötte egy-egy szál fehér rózsával.

A szentmise után agapéra hívták a megjelent híveket, ahol sok régi ismerős, barát örülhetett egymásnak a viszontlátás alkalmából.

A szeretet és a segítő szándék hozta össze az embereket Szent Erzsébet ünnepén. Merjük letenni mindennapjaink megszokott „aranykoronáját”! Vegyük észre a rászoruló, szegény, beteg és elhagyatott embertársaink szenvedéseit. Tőlünk telhető módon, akár jó szóval, akár odafigyeléssel, akár más javakkal enyhítsük testük és lelkük szenvedéseit.

Nyissuk meg szívünket, lássuk meg, és merjük átölelni a bennük rejtőző Krisztust.

Isten áldását kérem és szívből kívánom, hogy ez a lelkiület és szándék az esztendő minden napján megmaradjon mindannyiunk szívében.

"... Segíts, hogy mi is
Krisztus szemével lássunk,
Krisztus kezével adjunk,
Az Ő szeretetével szeressünk!..."
(Imádság Szent Erzsébethez - részlet)

Szeretettel: Zvezdovics Ildikó

Tájékoztatjuk egyházközségünk tagjait, hogy az egyházközségi hozzájárulás összege keresőknek 4.000,-, nem keresőknek 2.000,- Ft.
--

Felhívjuk a figyelmet, hogy az OTP-s csekkek már nem használhatóak, mert a Plébániának új bankszámlája van a CIB Banknál.

Édesanyák, nagymamák - apák, nagyapák, biztosan van, akikért imádkozhatunk!

Egy hévízi pihenés alkalmával figyeltem fel az ottani templomban a Szent Mónika közösségre. Az esti szentmise végén egy hölgy - később megtudtam, hogy az imaközösség tagja - közös imádságra szólította fel az ott-maradókat. Szent Mónika imáját imádkozták el. A végén érdeklődésemre röviden tájékoztatott az imádság, illetve a közösség lényegéről. Ezen felbátorodva Albert atyának elmondtam eme tapasztalatomat, és segítségével megpróbáljuk „elindítani” nálunk is ezt az ima-lehetőséget. Egyéni imádságról van szó, melyet lehetőleg minden nap imádkozva, bekapcsolódhatunk a közösség imájába. Idővel jó lenne alkalmat találni a templomi közös együttimádkozásra is. Ennek a közösségnek van egy „férfi-kezdeményezése” is: a Szent József-imaközösség. Nekik is megvan az imaszövegük, tehát a férfiak – apák, nagyapák – sem maradnak ki az imádkozás lehetőségéből. Szeretnék biztatni mindenkit, aki úgy érzi, hogy van kiért imádkoznia, tegye meg! A templomban van lehetőség az imádság szövegéhez hozzájutni, de kérésre bárkihez eljuttatjuk. Alkalmanként évente 1-2 alkalommal közös beszélgetést, filmvetítést is tervezünk.

„Kedvesinálónak” pár sor az egyes imádságokból:

Szent Mónika imádságából:

Minden könyörgés előtt mondjuk: SEGÍTS MINKET,
URUNK!

- hogy gyermekeinket életünk példájával vezessük Tefeléd.
- hogy amikor gyermekeinkkel foglalkozunk, jóságos higgadtság, tekintély és szeretet áradjon belőlünk.
- hogy figyelemmel kövessük gyermekeink jellembeli fejlődését és meg tudjuk óvni őket a rossz környezeti befolyásoktól.

.....

A Szent József-imaközösség imájából:

Mennyei Atyánk! Köszönöm neked az életem, köszönöm feleségem, és köszönöm gyermekeimet, akikkel megajándékoztál.

Most Szent József életét példának tekintve kérlek: Adj nekem hitet és érzékeny lelket, hogy megértsem nekem szánt üzenetedet.

Szeretettel hívogatunk mindenkit!

Markó Józsefné

Utam a bér má lkozá sig

Öt évvel ezelő t megismertem egy különleges és szerény hö lgyet, aki olyan benyomást tett rám, ami az életemben jelentős változást hozott. Oda jutottunk, hogy életünket is összekötjük Isten színe el ő t. Elhatároztam, hogy részt veszek az els ő áldozás és bér má lkozás szentségére való felkészítésen.

Örömmel, lelkesedéssel vettem bele magam, hogy megismerjem a szavak mögö tti jelentéseket, gondolatokat. Albert atya pedig lelkiismeretesen készített fel erre a szép napra, hogy felelő sség teljes, tudatos ember legyek. Egy éven keresztül tudatosan készültem rá. Heti egy alkalommal vettem részt hittanó rá kon. Felnő ttként egész más gondolatok merő ltek fel bennem. Teljesen más í gy a Bibliát olvasni, és ró la beszél getni, mint amikor az iskolában, gyerek fejjel olvassa, értelmezi. Az ember, amikor felnő és az élettapasztalatait felfedezi a Biblia szövegében, teljesen át tudja é lni, értelmezni.

Eljő t a nagy nap, 2017. november 26. Szentmise el ő t a sekrestyébe belépve találkoztam Várszegi Asztrik fő apáttal és Albert atyával. Még egyszer á tvettük a liturgia fő mozzanatait, amitől kicsit megnyugodtam. Mise végére minden, amit az elmű lt idő ben magamba szí vtam, ott és akkor egyesű lt.

Minden kö szö netem Albert atyának, hogy ezen idő szak alatt segített, hogy átadta tudását.

Csanaki Ádám

Ha Nagymaros, akkor ott a helyünk!

Évente két alkalommal, tavasszal és ősszel van lehetőségünk, hogy elmenjünk Nagymarosra az ifjúsági találkozóra. Az őszi találkozó témája ígéretesnek bizonyult, eltérőbb volt a szokottnál – a fakultációkat illetően – és abban is, hogy „sikerült” néhány 8. osztályos hittanost is magunkkal vinni. Azért fogalmaztam így, hogy „sikerült”, mert nem könnyű őket valami hasznos és értelmes dologgal ki-mozdítani mindennapi, főleg hétvégi lustaságaikból, vagy egyéb elfoglaltságaikból. Örülök, hogy kicsit megízlelték, mit is jelent a XXI. században keresztény fiatalnak lenni, és nincsenek egyedül a hitben.

Markóné

Íme, az egyik nyolcadikos „élménye”:

Először vettem részt ezen az ifjúsági találkozón. Az úton nagyon jó volt a hangulat, énekeltünk, beszélgettünk és a Duna-parton autóval haladva szép volt a látvány. Visegrádról komppal mentünk át Nagymarosra, ahol Ili néni „leadott” bennünket egy-egy kis-

csoportba. Ennek az volt a célja, hogy hasonló korú társaimmal együtt tudjuk megbeszélni, átgondolni a találkozó témáját: az imádságot. Itt a legjobb rész egy előadás volt, ahol kitisztult nekem, hogy mi is az imádkozás.

Közös beszélgetés után játék is volt, ami változatossá tette az együtt töltött időt. A közös „nagy” szentmise 4 órakor kezdődött, ezen már együtt voltunk a többi szentiváni társunkkal. Az együtt-miséző papok száma 20-25 is lehetett, de lehet, hogy ennél több. Jó

volt ennyi atyát együtt látni! Szentmise után hazaindultunk, először komppal vissza Visegrádra, majd autóval haza.

Összességében nekem nagyon tetszett és egy jó élményt jelentett. Már biztos, hogy jövőre is elmegyek, ha lehetőségem lesz rá.

Gábor Tamás

Az imának ereje van

Mi történne akkor, ha egyszer elhinnénk, hogy Isten létezik, és nem csak mi keressük Őt, hanem Ő is vágyik a velünk való találkozásra? Erre a kérdésre kerestük a választ a 2017. október 7-én megrendezett Nagymarosi Ifjúsági Találkozón, melynek keretében többek között Nagy Bálint jezsuita szerzetes tartott előadást az imádságról és annak nehézségeiről. A következő pár sorban megpróbálom röviden összefoglalni, miről is volt szó, bízva abban, hogy az itt leírtak nem csak az én épülesemre szolgálnak.

Isten létezik, és keres bennünket. Vágyik a velünk való találkozásra. Fontos számára, hogyan érzünk, gondolkodunk. Olyannyira fontos, hogy ami nekünk fáj, az az Istennek is fáj. Amikor az imáról beszélünk, akkor gyakran csak arról esik szó, hogy nekünk mit kell tenni. De ha az ima lényegéről szeretnénk képet kapni, ennél mélyebbre kell ásunk. El kell tudnunk fogadni, hogy *Istennek is vannak tervei velünk kapcsolatban*, és mi képesek vagyunk erről párbeszédet folytatni az Úrral. Ez a tény azonban gyakran túlmutat a racionalitás határán. Hiszen Istent nem látjuk, nem halljuk, nem tudjuk még csak megérinteni sem. El kell hát fogadnunk, hogy minden, amit mi az imádság során személyes találkozásként élünk meg az nem csak a képzeletünk játéka. Ezen a ponton pedig csupán két dolog marad, a hit és a bizalom. Hinnünk kell Isten felénk forduló jóságában és bízni Benne.

Az Úrral való párbeszéd azonban sokszor kihívás is, mivel számtalan kísértés és nehézség éri imánkat nap mint nap. Küzdünk az egyoldalúsággal, gyakran nem merünk csendben maradni, Istenre figyelni. Csak a saját gondolatainkra koncentrálnak és közben észre sem vesszük, hogy Istent kizártuk belőle. Máskor egyszerűen félünk,

mert attól tartunk, hogy ha imádkozni kezdünk, az Úr biztosan valami nehezet fog kérni tőlünk, esetleg rossz dolog fog történni velünk. Megesik az is, hogy nincsen válasz. Megesik, hogy úgy érezzük, nem történik semmi az imában, és megrendülünk vagy unatkozni kezdünk. Időnként pedig hiába vágyunk az Istennel való találkozásra, a hétköznapi rohanásában meg sem állunk. Nincs időnk, mert elnyomnak minket a feladatok, problémák. Mire pedig esetlegesen a dolgunk végére érünk, már túlságosan fáradtak vagyunk.

Tudnunk kell, hogy ezen nehézségek és kísértések célja mind ugyanaz: megijedni az imától, ami az Isten életünkben való jelenlétének, közelségének tudatosítása. Mert akár felismerjük, akár nem, az Istennel való szembenézés ad nekünk identitást. *Csak az Úrral szembenézve látjuk meg az igazi arcunkat. Tükörbe nézve, sokszor hajlamosak vagyunk csak a kudarcainkra, problémáinkra, nehézségeinkre, bűneinkre koncentrálni. Keresztényként azonban a meghívásunk nem a sötéttel való harc, hanem a fény, az Isten mellett maradás.* Az Úr keres minket, mert vágyik a mi boldogságunkra. Engedni kell, hogy belépjen életünkbe. Ha merünk szembenézni Vele, meglátjuk önmagunkat is.

Isten vágyik a velünk való találkozásra. Kívánom, a magam, és minden olvasó számára ezt az örömteli találkozást.

Horváth Orsolya

A TEMETŐRŐL

Mindenszentek estéjén szép a temető. Merem ezt a szót használni, hiszen a sok égő gyertya lángja az életről, az elhunytakról való szeretettel teli emlékezésről beszél. Az éj sötétje pedig sok mindent elfed, ami a nappali világosságnál már zavaró.

Régi adósságom és néhány aktualitás tette szükségessé, hogy pár sorban a régi temető rendjéről írjak.

Tavaly volt egy ellenőrzésünk, ahol hiányolták, hogy a temetői rend nincs kifüggesztve sehol. Ezt pótolva a kapu melletti hirdetőtáblán olvasható a temetői szabályzat, ami az 1999. évi XLIII.

törvény előírása, és a győri temetők rendeletei alapján készült. Ebből csak három dolgot ragadnék ki röviden, amit az elmúlt néhány hét tett nagyon aktuálissá:

1. Sok új sír készül el minden évben halottak napjára, ami méltóbbá teszi szeretteink nyughelyét. A baj csak az, hogy a szétszedett sírkövek gyakran ott maradnak, és többen úgy gondolják, hogy arra nyugodtan rápakolhatnak mindent. A sírkövek elszállítása minden temetőben a sírkövesek dolga. Ezért ők vállalták (és aláírásukkal hitelesítették), hogy az eddig ott maradt köveket az év végéig, az újonnan szétbontottakat pedig egy héten belül elszállítják. Mi azzal tudjuk segíteni őket, ha nem csinálunk szemétdombot a szétbontott kövekből.

2. Nem csupán szeretteink sírjáért vagyunk felelősek, hanem másokéra is vigyáznunk kell. Ezért szerepel a szabályzatban, hogy fák ültetése csak a temető tulajdonosának engedélyével történhet. Volt, aki – miután szóltunk neki - gondoskodott a nagyra nőtt és megdőlt fenyőfa kivágásáról, de volt olyan is, hogy nekünk kellett azt az egyházközség pénzén kivágtatni. A novemberi nagy szelek pedig egy csavartfüzet törtek ki és döntöttek a sírokra. Szerencsére a vékony gallyak felfogták az ütés erejét, így kár a sírokban nem keletkezett. Adott esetben a fa ültetőjét terhelte volna az eszmei és anyagi felelősség is.

3. A sírok fejkövei néha nem csapokkal rögzítve kerültek a helyükre. Az ilyen hiányosságokat mielőbb pótolni kellene a tulajdonosoknak. Van, amikor a szomszéd sír tulajdonosai és mi is már csak azt látjuk, hogy a ledőlt fejkő megrongálta (adott esetben összetörte) a szomszédos sírt. Nagyon kérem, hogy az ilyen helyzetekben azonnal jelezzék a károkozók mind a temetőgondnoknak, mind nekem, valamint a családnak is a keletkezett kárt. Kérem, hogy ilyen esetben állítsák helyre a megrongált sírt, mert az ebből eredő károk nem a temető üzemeltetőjét terhelik.

Az elején azzal kezdtem, hogy mindenszentek estéjén szép a temető. Törekedjünk arra, hogy ne csak akkor tűnjön annak, amikor a sötétség sok mindent eltakar, hanem nappal is méltó helye lehessen elhunyt szeretteinknek.

Albert atya

Keresztutak, avagy: „Most jön a java!”

A Viskó írójának, Youngnak újabb művét dolgozta fel idei színdarabunk. Az eredeti cím: Keresztutak... Mi juthat eszünkbe erről a szóról? Keresztjeink, melyeket mi is sokszor magunkkal cipelünk az úton, vagy éppen egy-egy útkereszteződés? Antony Spencer, a főszereplő is, bár eleinte nem is tudja, cipeli magával keresztjét, és elérkezik a legnagyobb, legfontosabb útkereszteződéshez. A tét: élet vagy halál! Amikor azt hinné, már mindennek vége, kap még egy lehetőséget, s rajta múlik merre indul el.

Le meri-e tenni terheit, le meri-e bontani a falakat, amiket gondosan maga köré épített, fel tudja-e élesztetni lelkének kertjét, ahogy Mackenzie is tette (Young Viskó című művében)...

Ott áll előtte a lehetőség, hogy azt a bizonyos földet, szíve-lleke egy darabját átadhassa Istennek, illetve hogy befogadja Őt oda. De ez bizony kemény munkával és fájdalommal jár... Vajon sikerül-e neki?

Nagyon mélyről indul, de kap egy megnyugtató gondolatot, a megváltás, a megváltottság reményét, s oda kell eljutnia, hogy mind-ezt valóságként elfogadja, hogy el tudja hinni, hogy Jézus, s az Atya őt is szereti. Lassan a képzelt szabadság egyre igazibbá válik, a szeretet új utakat talál, próbálja jóvátenni a korábban elkövetett hibákat, fokozatosan leomlanak a falak, s nem csak Antony élete változik meg, hanem a körülötte élőké is. Követhetjük testi-lelki alakulását, s mindkét „valóságban” segítőtársakat talál, akik végigkísérik az úton.

Nagy élmény volt számomra, hogy én lehettem az egyik ilyen kísérő, segítő társ Antony mellett, akit pedig a férjem, István alakított... Jó volt, hogy az otthoni és helyszíni próbákon kicsit átgondolhattuk Antony sorsát, alakulását, s mi is épülhettünk vele együtt. Mert Antony végül, ahelyett hogy „kukaceledel” lenne, a halálban is az életet tudja választani, és rájön, hogy a vég helyett, még csak: „Most jön a java!”

Remélem, lesz még alkalmunk bemutatni, hogyan is történt mindez...

Kisné Gyöngyösi Éva

Eseménynaptár

Adventben december 4-től minden hétköznapi reggel 6 órakor **hajnali szentmisét** tartunk a templomban. Minden karácsonyra készülő testvérünket szeretettel várunk!

Adventi gyertyagyújtás lesz minden szombaton az esti szentmise után.

December 15-én 17 órakor **Bűnbánati liturgiát (gyónási lehetőséggel)** tartunk a templomban.

December 17-én, Advent 3. vasárnapján a 10 órai szentmise után **Élő Betlehem** lesz a plébánia előtt.

December 22-én 18 órakor Béri Renátó OCD atya **karácsonyi elmélkedést** tart a templomban.

December 24-én 23 óra 30 perckor az éjféli mise előtt, és december 25-én a fél kilences szentmise után színjátszóink **Karácsonyi összeállítást** adnak elő a templomban.

December 27-én az esti szentmisében **Szent János napi boráldás** lesz templomunkban.

December 31-én a fél kilences szentmisében lesz a **családok megáldása**, szeretettel várjuk a kisgyermekes családokat, különösen az idén keresztelteket.

December 31-én a 18 órai szentmisében tartjuk az év végi **Hálaadást**.

Január 1. **Szűz Mária, Isten Anyja.** Főünnep.

Felelős kiadó: Szalóky Albert OSB

A Szerkesztőbizottság tagjai:

Szalóky Albert OSB,

Burger Gáborné, Markó Józsefné,

dr. Galavics Krisztina,

dr. Ponty Krisztina, Szabó Csabáné